

Sygn. akt XVI GC 3014/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Paweł Cegiełka

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 2.392 zł

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 178 (sto siedemdziesiąt osiem) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.426,17 (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia sześć 17/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje zwrócić na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. kwotę 16,92 (szesnaście 92/100) złotych tytułem niewykorzystanej części zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

Sygn. akt XVI GC 3014/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 października 2014 r. (data prezentaty k. 3) powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła o zasądzenie od pozwanej Towarzystwo (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 2.392,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie należne jej na podstawie umowy cesji wierzytelności od pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, obejmującej koszt wynajmu auta zastępczego. Do dnia wniesienia pozwu pozwana nie uregulowała pozostałej należności wynikającej z faktury VAT nr (...) (pozew k. 3-4v).

W dniu 31 października 2014 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie XVI GNC 6551/14 (nakaz zapłaty k. 35).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w dniu 21 listopada 2014 r. (data stempla pocztowego k. 55v) pozwana zaskarżając nakaz w całości wniosła o oddalenie powództwa i o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana zakwestionowała roszczenie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Przyznała, że wypłaciła powódce odszkodowanie w kwocie 560,00 zł za 7 dni najmu pojazdu według stawki 80,00 zł brutto za dobę. Zdaniem pozwanej ww. kwota w pełni kompensuje poniesioną przez poszkodowanego szkodę. W ocenie pozwanej poszkodowany nie potrzebował samochodu zastępczego. Pozwana zakwestionowała, aby okres najmu pojazdu w ilości 16 dni pozostawał w związku z uzasadnionym i koniecznym czasem naprawy uszkodzonego pojazdu. Wskazała przy tym, że nie może ponosić odpowiedzialności za niewłaściwą organizację pracy warsztatu. Uszkodzenia samochodu miały charakter jedynie zewnętrzny, a zatem nie było konieczności rozbijania pojazdu. Ponadto w przekonaniu pozwanej stawka czynszu najmu w kwocie 184,50 zł brutto za dobę jest znacznie zawyżona i nie odpowiada cenom występującym na rynku najmu pojazdów zastępczych. Pozwana nadto w dniu 15 kwietnia 2014 r. poinformowała poszkodowanego o możliwości wynajęcia pojazdu po stawce 65,00 zł netto w wypożyczalni współpracującą z pozwanym towarzystwem (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 42-44).

Strony do końca procesu pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 marca 2016 r. wskutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki P. o nr rej. (...) stanowiący własność S. G. (dalej: poszkodowany). Sprawca kolizji P. C. kierujący motocyklem marki F. (...) o nr rej. (...) był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) spółce akcyjnej w W. (bezsporne).

Szkoda została zgłoszona w dniu 18 marca 2013 r. W dniu 20 marca 2013 r. przedstawiciel ubezpieczyciela przeprowadził oględziny przednaprawcze jeszcze przed wstawieniem pojazdu do warsztatu. W dniu kolejnym, tj. 21 marca 2013 r. przedstawiciel ubezpieczyciela wykonał ofertowy kosztorys naprawy. W dniu 16 kwietnia 2013 r. uszkodzony pojazd marki P. (...) o nr rej. (...) został przyjęty do naprawy do serwisu naprawczego (...) Sp. z o.o. w S.. Dopiero w dniu 25 kwietnia 2013 r. serwis zgłosił do (...) S.A. konieczność wykonania oględzin dodatkowych. W dniu 29 kwietnia 2013 r. przedstawiciel (...) S.A. wykonał oględziny dodatkowe i kosztorys naprawy, zaś w dniu 30 kwietnia 2013 r. dostarczył ww. kalkulację do warsztatu. W dniu 08 maja 2013 r. warsztat sporządził własną kalkulację naprawy i przesłał go do ubezpieczyciela celem zatwierdzenia. W dniu 10 maja 2013 r. ubezpieczyciel zweryfikował ww. kalkulację naprawy i dostarczył ją do serwisu naprawczego. Serwis zamówił części zamienne w dniu 13 maja 2013 r. (dowód: arkusz naprawy k. 13, zlecenie naprawy k. 67, korespondencja e-mail k. 68, k. 78, k. 82, k. 86-87, k. 94-96, kosztorys eurotaxlgass's z dnia 21 marca 2013 r. k. 79-81, informacja o wysokości szkody częściowej k. 83-84, kosztorys eurotaxlgass's z dnia 29 kwietnia 2013 r k. 85, kalkulacja naprawy z dnia 08 maja 2013 r. k. 88-92, dokument k. 95, kalkulacja naprawy z dnia 27 maja 2013 r. k. 99-102).

Technologiczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) nie powinien przekraczać 3 dni roboczych (163 JC – 16,3 rbg) przy 8-godzinnym dniu pracy. Czas ten obejmował naprawę blacharską (81 JC) i lakierowanie wraz z przygotowaniem (82 JC). Uzasadniony i niezbędny czas naprawy ww. pojazdu wynosił łącznie 4 kolejne dni kalendarzowe, na które składały się 3 dni technologicznego czasu naprawy oraz 1 dzień czasu pomocniczego, obejmujący czas potrzebny na przyjęcie i wydanie pojazdu i doschnięcie powłoki lakierowej.

Uszkodzony pojazd winien zostać wstawiony do serwisu dopiero po zatwierdzeniu przez ubezpieczyciela ostatecznej kalkulacji naprawy, a także po skompletowaniu przez warsztat koniecznych do naprawy części zamiennych. Uszkodzenia pojazdu pozwalały na jego normalną eksploatację w okresie pomiędzy kolizją a wstawieniem go do serwisu. Serwis niezasadnie zatem zatrzymał pojazd w okresie opóźnionego zgłoszenia do (...) S.A. o konieczności wykonania oględzin dodatkowych (aż po 9 dniach od wstawienia pojazdu do serwisu), wykonywania przez (...) S.A. oględzin dodatkowych w okresie weryfikacji dodatkowej kalkulacji, dostarczenia do serwisu kalkulacji naprawy

sporządzonej po tychże oględzinach oraz w okresie sprowadzania części zamiennych. Zdiagnozowanie dodatkowych uszkodzeń w pojeździe nie wymagało wstępnego demontażu uszkodzonych elementów, zatem oględziny dodatkowe powinny zostać przeprowadzone poza warsztatem.

Prawidłowo zorganizowany proces naprawczy w wypadku tak krótkiej naprawy, nie powinien wystąpić w czasie dni dodatkowo wolnych od pracy. Podczas naprawy nie powinien wystąpić też żaden okres na wykonywanie oględzin przednaprawczych, oględzin dodatkowych, okres na weryfikację i dostarczenie kalkulacji naprawy, sporządzonych w wyniku tych oględzin, ani okres na sprowadzanie części zamiennych (**dowód:** pisemna opinia biegłego k. 135-154, ustna opinia uzupełniająca biegłego k. 265-256, pisemna opinia uzupełniająca biegłego k. 301-305).

Pismem z dnia 15 kwietnia 2013 r. (...) S.A. zawiadomił poszkodowanego o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego w wypożyczalni (...) Sp. z o.o. Sp. k. w W. współpracującej z (...) S.A. według stawki w kwocie 65,00 zł netto za dobę najmu (dowód: umowa nr (...) k. 45-47, cennik k. 48, zeznania świadka S. G. k. 181-182, płyta CD: wiadomość e-mail z dnia 15 kwietnia 2013 r.).

W dniu 16 kwietnia 2013 r. S. G. jako najemca, zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w P. (zwana dalej spółką (...)), jako wynajmującym pisemną umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) o nr rej. (...), z grupy samochodów (...).

W imieniu wynajmującego Umowę Najmu (...) podpisał pracownik E. K. L. posiadający pełnomocnictwo do zawierania w imieniu spółki (...) umów najmu oraz umów nabycia wierzytelności z tytułu kosztów korzystania z auta zastępczego (bezsporne).

Czynsz najmu strony określiły na podstawie cennika (...) stanowiącego integralną część umowy najmu, który został podpisany przez S. G.. Za okres najmu pojazdu zastępczego przez okres 16 dni strony ustaliły czynsz najmu wynosił 2.952 zł brutto, przy stawce dziennej 184,50 zł brutto za dobę.

Pojazd zastępczy został wydany w tym samym dniu, natomiast zwrot nastąpił w dniu 02 maja 2013 r. Poszkodowany nie dysponował innym samochodem, a z pojazdu zastępczego korzystał m.in. w celu dojazdów do pracy i załatwiania spraw osobistych. Podczas najmu przejechał on łączny dystans 1.169 km, co daje średnio dziennie ponad 73 km (dowód: umowa najmu k. 6-9, pełnomocnictwo k. 14, cennik k. 22, (...) k. 12, oświadczenie najemcy k. 15, zeznania świadka S. G. k. 181-182).

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 16 kwietnia 2013 r. S. G. przelał na rzecz spółki (...) wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego, przysługującą mu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 16 marca 2013 r., za którą odpowiedzialność z tytułu OC sprawcy szkody ponosi pozwane towarzystwo (bezsporne, poparte: umowa cesji wierzytelności k. 10, pełnomocnictwo k.14, oświadczenie dla ubezpieczyciela k. 11).

Z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego marki S. (...) o nr rej. (...) w dniu 17 maja 2013 r. spółka (...) wystawiła fakturę VAT (...) na łączną kwotę 2.952,00 zł brutto (2.400,00 zł netto) za okres 16 dni najmu przy stawce 150,00 zł netto za dobę najmu (dowód: faktura VAT k. 16).

Stawki najmu pojazdu zastępczego klasy pojazdu uszkodzonego (klasa B) przy uwzględnieniu 16- dniowego okresu najmu, obowiązujące w kwietniu i maju 2013 r. na terenie S. i okolic zawierały się w przedziale od 70,00 zł do 160,00 zł netto za dobę w przypadku firm lokalnych oferujących wynajem bezgotówkowy płatny z polisy OC sprawcy, zaś w przypadku globalnych wypożyczalni, oferujących najem płatny gotówką, stawki te wynosiły od 138,15 zł netto do 149,63 zł netto za dobę (dowód: pisemna opinia biegłego k. 135-154).

Pismem z dnia 22 maja 2013 r. E. wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 2.952,00 zł. Powyższe wezwanie zostało doręczone ubezpieczycielowi w dniu 24 maja 2013 r.

W odpowiedzi na powyższe, pozwany decyzją z dnia 17 czerwca 2013 r. przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 560,00 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, przyjmując za zasadny czas najmu pojazdu

zastępczego w ilości 7 dni i jednocześnie weryfikując stawkę najmu do kwoty 80 zł brutto za dobę najmu (**dowody:** zgłoszenie roszczenia wraz z wezwaniem do pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego wraz z potwierdzeniem odbioru k. 17-20, decyzja z dnia 17 czerwca 2013 r. k. 21).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia obu stron, w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy oraz w oparciu o pisemną opinię biegłego sądowego K. W.. Wiarygodność przedłożonych w toku postępowania dokumentów nie była kwestionowana wzajemnie przez strony postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Złożoną do akt sprawy opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i motoryzacji K. W., Sąd uznał za rzetelną, jasną i w pełni wyczerpującą. Biegły w sposób rzeczowy i kompleksowy odniósł się do przedmiotu opinii. Zarzuty do pisemnej opinii w zakresie ustalonego przez biegłego uzasadnionego czasu przestoju uszkodzonego pojazdu w warsztacie w związku z jego naprawą, wniosła strona powodowa pismem z dnia 17 czerwca 2015 r. Powódka przy tym nie kwestionowała opinii w zakresie ustalonego przez biegłego zakresu występujących na badanym rynku stawek. W ocenie powódki bez znaczenia jest kwestia, jak długo trwała naprawa pojazdu i ile trwały czynności z nią związane, gdyż były one niezależne od poszkodowanego i przez niego niezawinione. Powódka przy tym nie wносиła o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, ani o wezwanie go na termin rozprawy.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka S. G.. Zeznania te były spójne i jasne, a także zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Świadek w sposób przekonujący opisał okoliczności najmu pojazdu w związku z zaistniałą szkodą komunikacyjną, a także wyjaśnił znane mu okoliczności związane z naprawą pojazdu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Stosownie do treści przepisu art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony.

Z kolei w myśl art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności zaległe odsetki.

Większość okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie było bezspornych pomiędzy stronami. W szczególności pozwana nie kwestionowała odpowiedzialności sprawcy za zaistniałą kolizję drogową i własnej z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody – posiadacza pojazdu mechanicznego. Pozwana nie kwestionowała również skutecznego zawarcia pomiędzy powódką i poszkodowanym umowy najmu i umowy cesji wierzytelności, a ich ważność i skuteczność nie budziła również wątpliwości Sądu. Pozwana zakwestionowała natomiast zasadność wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. Zakwestionowała również wysokość należnego poszkodowanemu odszkodowania, wskazując, iż czas naprawy pojazdu nie pozostawał w związku z uzasadnionym okresem do dokonania naprawy. Odnosząc się do stawki czynszu najmu pozwana wskazała, że stawka zastosowana przez powoda nie odpowiada cenom panującym na lokalnym rynku.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w ocenie Sądu zarzut pozwanej, jakoby najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego nie był konieczny, okazał się chybiony. To stanowisko pozwanej opiera się na błędnym założeniu, że poszkodowany musi wykazać potrzebę korzystania z samochodu zastępczego. Tymczasem koszty wynajmu samochodu zastępczego do czasu naprawy uszkodzonego pojazdu mieszczą się w zakresie normalnych następstw szkody (wyrok Sądu Najwyższego z 26 listopada 2002 roku, V CKN 1397/2000, Lex nr 77057 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2004 roku, II CK 494/03, Biul. SN z 2005 roku, nr 3, poz. 11). Według art. 361 §1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania,

z którego szkoda wynika. Pozbawienie osoby poszkodowanej możliwości korzystania z pojazdu uszkodzonego w trakcie kolizji skutkuje tym, że ma ona prawo wynająć pojazd zastępczy i pozostaje to w związku przyczynowym z kolizją – w rozumieniu powyższego przepisu. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej uszkodzenia stanowi szkodę majątkową, bez względu na rodzaj działalności, lub cel, dla którego poszkodowany wykorzystuje pojazd. Normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków zdarzenia podlegających wyrównaniu. Obecnie samochód nie jest dobrem luksusowym, lecz niezbędnym elementem życia codziennego, związanym z charakterem wykonywanej pracy, miejscem zamieszkania, potrzebą załatwiania różnorodnych potrzeb życiowych, czy korzystania z różnorodnych usług. Skoro ktoś samochód posiada, to zwykle z niego korzysta. Poszkodowany nie był winny przedmiotowej kolizji, więc nie powinien ponosić jej skutków w postaci utrudnień w wykonywaniu codziennych obowiązków czy realizowaniu codziennych planów z uwagi na brak samochodu. Wreszcie należy również powołać się ponownie na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11), w której stwierdzono, iż korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być zastąpione wykorzystaniem środków komunikacji publicznej, gdyż są to odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać. Należy również zauważyć, że w niniejszej sprawie sam poszkodowany wyjaśnił, iż potrzebował samochodu do dojazdów do pracy. Poza tym w czasie 16-dniowego najmu pojazdu zastępczego poszkodowany przejechał w 1.169 km, co daje średnio ok. 73 km dziennie. Wskazuje to na znaczną aktywność poszkodowanego w korzystaniu z pojazdu zastępczego, a to z kolei tym bardziej świadczy o tym, że samochód był mu niezbędny.

Zarzut pozwanej co do przekroczenia uzasadnionego czasu naprawy w ocenie Sądu jest zasadny. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c. w zw. z art. 223 k.p.c.), w konsekwencji, to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez niego twierdzeń, że uzasadniony czas naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe poszkodowanego był krótszy niż czas naprawy tego pojazdu dokonanego przez warsztat naprawczy i pojazd nie musiał przez cały ten okres znajdować się w warsztacie naprawczym, a tym samym, poszkodowany nie musiał korzystać z samochodu zastępczego przez okres 16 dni.

Pamiętać należy, że w myśl art. 361 § 2 k.c., w braku zastrzeżeń umownych lub szczególnych przepisów ustawy, szkoda winna być naprawiona w całości. Natomiast stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.), odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych i ekonomicznie uzasadnionych potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, Biul. SN z 2011 r., nr 11, s. 5). Jak wynika z opinii biegłego sądowego, uzasadniony czas naprawy samochodu marki P. (...) o nr rej. (...), przy uwzględnieniu stopnia jego uszkodzeń, nie powinien być dłuższy niż 4 kolejne dni kalendarzowe. Czas ten pokrywa się z 3-dniowym czasem technologicznej naprawy ww. pojazdu oraz 1-dniowym czasem pomocniczym. Biegły wyjaśnił, że uszkodzenia pojazdu pozwalały na jego normalną eksploatację, gdyż były to uszkodzenia jedynie estetyczne, a nie techniczne bądź jezdne pojazdu. W ocenie biegłego jeszcze przed wstawieniem pojazdu do serwisu, serwis winien dysponować zatwierdzoną przez ubezpieczyciela kalkulacją naprawy oraz skompletować części zamienne. Biegły stwierdził, iż rażącym błędem organizacyjnym ze strony warsztatu było zatrzymanie sprawnego pojazdu w czasie zgłoszenia do (...) S.A. konieczności wykonania oględzin dodatkowych (nota bene uczyniono to dopiero po 9 dniach od wstawienia pojazdu do serwisu), w czasie wykonywania przez (...) S.A. oględzin dodatkowych, dostarczenia do serwisu kalkulacji naprawy sporządzonej po tychże oględzinach oraz w okresie sprowadzania części zamiennych. Biegły przy tym zauważa, że zdiagnozowanie dodatkowych uszkodzeń w pojeździe nie wymagało wstępnego demontażu uszkodzonych elementów. Oznacza to, że przeprowadzenie dodatkowych oględzin nie wymagało wstawienia samochodu do warsztatu, a wystarczającym

było umówienie poszkodowanego i przedstawiciela ubezpieczyciela na ich wykonanie. Poszkodowany mógł więc w tym czasie normalnie korzystać z pojazdu. Zdaniem biegłego prawidłowo zorganizowany proces naprawczy, przy tak krótkiej naprawie, nie powinien obejmować dni dodatkowo wolnych od pracy. Naprawa pojazdu winna rozpocząć się zatem w pierwszych dniach tygodnia. W konsekwencji jako uzasadniony czas naprawy pojazdu, Sąd uznał czas 4 kolejnych dni kalendarzowych, tj. od dnia 16 kwietnia 2013 r. (wt.) do 19 kwietnia 2013 r. (pt.). W niniejszej sprawie poszkodowany wynajął pojazd zastępczy w dniu 16 kwietnia 2013 r. (wt.), zaś zwrócił pojazd dopiero w dniu 02 maja 2013 r. (czw). Wobec tego w przekonaniu Sądu uzasadnionym czasem najmu pojazdu zastępczego, był okres od dnia 24 kwietnia 2013 r. (wt.) do 19 kwietnia 2013 r. (pt.). Uzasadniony czas najmu pojazdu wynosił w niniejszej sprawie 4 kolejne dni kalendarzowe.

Na uwzględnienie nie zasługiwał argument pozwanej, zastosowania przez powódkę rażąco zawyżonej stawki czynszu najmu. W myśl art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., na pozwanej spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez nią twierdzeń, że stawka czynszu najmu uzgodniona przez strony była rażąco wyższa od stawek przyjętych na rynku, czego nie uczyniła. Przy wyborze przez poszkodowanego pojazdu zastępczego, ważne jest to, aby wybrana przez niego stawka czynszu najmu nie odbiegała zasadniczo od cen rynkowych. Z pisemnej opinii biegłego wynika, że ceny najmu pojazdu zastępczego klasy pojazdu uszkodzonego (klasa B) na terenie S. i okolic w okresie kwietnia i maja 2013 r. wahały się w granicach od 70,00 zł do 160,00 zł netto za dobę w przypadku firm lokalnych oferujących wynajem bezgotówkowy płatny z polisy OC sprawcy, zaś w przypadku globalnych wypożyczalni, oferujących najem płatny gotówką, stawki te wynosiły od 138,15 zł netto do 149,63 zł netto za dobę. W ocenie Sądu, zasadne było zatem zastosowanie stawek zgodnych ze złożonym przez powódkę cennikiem (...) w kwocie 150,00 zł netto.

W tym miejscu należy podnieść, że okoliczność, iż poszkodowany pismem z dnia 12 kwietnia 2013 r. został poinformowany o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego w wypożyczalni współpracującej z (...) S.A. - (...) Sp. z o.o. Sp. k. w W. według stawki niższej – 65,00 zł netto, nie przesądza jednocześnie o tym, że poszkodowany musi z tej oferty skorzystać. W orzecznictwie podkreśla się, że poszkodowany nie ma obowiązku zawarcia umowy najmu z podanym przez ubezpieczyciela podmiotem. Wybór sposobu naprawienia szkody – zgodnie z treścią art. 363 k.c. – należy do samego poszkodowanego. Poszkodowanemu przysługuje wybór podmiotu oferującego pojazdy zastępcze, tak samo jak przysługuje mu wybór warsztatu naprawczego, któremu powierzy naprawę uszkodzonego pojazdu. Wybierając jeden z wielu funkcjonujących na rynku takich podmiotów, poszkodowana może się kierować m.in. jego fachowością, rzetelnością i poziomem świadczonych usług. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi”, do których zwrotu obowiązany jest ubezpieczyciel, są zatem koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowaną podmiot oferujący pojazdy zastępcze. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla tej kategorii usług na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowaną firmy wynajmującej pojazdy zastępcze, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez tę firmę. Przyjęcie np. cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot, z którym poszkodowany zawarł umowę, były wyższe od przeciętnych (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004 nr 4, s. 51).

Zarzut stosowania stawek rażąco wygórowanych mógłby być przez pozwaną skutecznie podniesiony, gdyby poszkodowany umyślnie albo przez rażące niedbalstwo wynajęła samochód zastępczy po stawce znacznie odbiegającej od obowiązujących na rynku (por. art. 16 w zw. z art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...)), czy też działanie poszkodowanego miało na celu pokrzywdzenie ubezpieczyciela sprawcy szkody, czyli że umówiono się na stawkę wyższą od tej, którą normalnie stosuje się przy wynajmie takiego pojazdu, aby zawyżyć wysokość odszkodowania z tego tytułu. Skoro poszkodowany ma prawo do najmu pojazdu zastępczego od podmiotu stosującego stawki rynkowe (zrelacjonowane do klasy pojazdu zbliżonej w stosunku do pojazdu uszkodzonego i obszaru), to stawki powódki mogłyby zostać uznane za zawyżone jedynie w przypadku stwierdzenia, że nie są one stawkami rynkowymi bądź pojazd nie jest pojazdem klasy zbliżonej do pojazdu uszkodzonego. Jednakże taka okoliczność w przedmiotowej sprawie nie miała miejsca. Stwierdzić należy, że stawka zastosowana przez powódkę jest stawką rynkową.

Mając na uwadze uzasadniony czas najmu wynoszący 4 dni oraz zastosowaną przez powoda stawkę najmu pojazdu zastępczego w wysokości 184,50 zł brutto za dobę, łączny czynsz najmu pojazdu zastępczego powinien wynosić 738,00 zł brutto. Decyzją z dnia 17 czerwca 2013 r. pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 560,00 zł brutto. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 178,00 zł stanowiącą różnicę pomiędzy należnym poszkodowanemu odszkodowaniem z tytułu zwrotu kosztów pojazdu zastępczego (738,00 zł brutto) a tym wypłaconym przez pozwanego (560,00 zł brutto). W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie natomiast z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Wobec tego, że powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty wynikającej z kosztów najmu przez poszkodowanego pojazdu zastępczego, pismem doręczonym w dniu 24 maja 2013 r. (k. 20), żądanie zasądzenia odsetek od dnia 24 czerwca 2013 r. uznać należało za zasadne.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia. Biorąc pod uwagę należność główną dochodzoną pozwem stwierdzić należy, iż Sąd uwzględnił żądanie powódki jedynie w 7,44 %, co oznacza, iż pozwana wygrała proces w 92,56 %. Koszty procesu powinny zatem ulec stosunkowemu rozdzieleniu odpowiednio do tak określonego wyniku sprawy. W toku procesu powódka poniosła opłatę od pozwu w wysokości 120,00 zł. Dodatkowo każda ze stron poniosła koszty zastępstwa procesowego przez profesjonalnego pełnomocnika w wysokości po 600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490, j.t. ze zm.) oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie po 17 zł. Pozwana poniosła również koszty wynagrodzenia biegłego w kwocie 983,08 zł. Łącznie koszty procesu wyniosły więc 2.337,08 zł.

Ponieważ powódka powinna ponieść 92,56 % łącznych kosztów procesu, Sąd zasądził od niej na rzecz pozwanej kwotę 1.426,17 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, orzekając jak w pkt III sentencji wyroku.

W pkt IV sentencji wyroku Sąd nakazał zwrócić pozwanej ze Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwotę 16,92 zł, orzekając na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594, j.t. ze zm.). Zgodnie z tym przepisem, Sąd z urzędu zwraca stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną. Ponieważ pozwana w dniu 26 stycznia 2015 r. uiściła zaliczkę na wynagrodzenie biegłego w wysokości 1.000,00 zł (k.64), z której Sąd przyznał biegłemu wynagrodzenie w kwocie 983,08 zł (k. 157), należało pozwanemu zwrócić niewykorzystaną część zaliczki w wysokości 16,92 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.